

El Papa a l'Iraq: des d'Abraham per reconèixer-se com a germans

Dm, 2/03/2021 per Catalunya Religió

(*Andrea Tornielli - [Vatican News](#)*) Francesc inicia el viatge més difícil i important del seu pontificat: la proximitat amb els cristians, el suport a la reconstrucció del país devastat per les guerres i el terrorisme, una mà estesa als germans musulmans. El somni de **Joan Pau II** es fa realitat. Els cristians iraquians feia vint-i-dos anys que esperaven el Papa. Va ser el 1999 quan sant Joan Pau II va planejar un curt però significatiu pelegrinatge a Ur dels Caldeus, la primera etapa del viatge jubilar als llocs de salvació. Volia partir d'Abraham, del pare comú reconegut per jueus, cristians i musulmans. Molts van desaconsellar-ho al vell pontífex polonès, demanant-li que no fes un viatge que pogués córrer el risc de reforçar **Saddam Hussein**, encara al poder després de la primera guerra del Golf. El papa Wojtyła va seguir el seu camí tot i els intents de dissuadir-lo, sobretot per part dels Estats Units. Però, finalment, aquell viatge llampec estrictament religiós no es va dur a terme a causa de l'oposició del president iraquí.

El 1999 el país ja estava de genolls a causa de la cruenta guerra contra l'Iran (1980-1988) i les sancions internacionals després de la invasió de Kuwait i la primera guerra del Golf. Aleshores, els cristians a l'Iraq eren tres vegades més nombrosos que avui. El viatge perdut de Joan Pau II va continuar sent una ferida oberta. El papa Wojtyła va alçar la veu contra la segona expedició militar occidental al país, la ràpida guerra del 2003, que va acabar amb el derrocament del govern de Saddam. A l'Àngelus del 16 de març, va dir: "Voldria recordar als països membres de les Nacions Unides, i en particular a aquells que formen el Consell de Seguretat, que l'ús de la força representa l'últim recurs, després d'haver esgotat totes les altres solucions pacífiques, d'acord amb els coneguts principis de la mateixa Carta de les Nacions Unides". Després de l'Àngelus, va afirmar: "Pertanyo a aquella generació que va viure la Segona Guerra Mundial i va sobreviure. Tinc el deure de dir a tots els joves, als més joves que jo, que no han tingut aquesta experiència: 'Mai més la guerra!', com va dir **Pau VI** en la seva

primera visita a les Nacions Unides. Hem de fer-hi tot el possible!”.

Va quedar sense escoltar per aquells “joves” que van fer la guerra i no van poder construir la pau. L'Iraq va ser afectat pel terrorisme, amb atacs, bombes i devastació. El teixit social es va esfondrar. I el 2014 el país va veure com s'afirmava l'autodenominat Estat Islàmic proclamat per l'ISIS. Més devastació, persecució, violència, amb potències regionals i internacionals compromeses a lluitar en terra iraquiana. Amb la multiplicació de milícies fora de control. Amb un cost elevat de vides humanes, la població indefensa, dividida per afiliacions ètniques i religioses.

La “geopolítica” de Francesc

Observant la situació iraquiana, es pot sentir de primera mà la concreció i el realisme de les paraules que Francesc va voler gravar a la seva última encíclica [Germans tots](#): "Ja no podem pensar en la guerra com una solució, ja que els riscos probablement sempre seran superiors a la hipotètica utilitat que se li atribueix. Davant d'aquesta realitat, avui és molt difícil donar suport als criteris racionals desenvolupats en altres segles per parlar d'una possible 'guerra justa'. Mai més la guerra! (...) Tota guerra deixa el món pitjor del que va trobar. La guerra és un fracàs de la política i de la humanitat, una rendició vergonyosa, una derrota davant les forces del mal”.

Al llarg dels anys, centenars de milers de cristians s'han vist obligats a fugir de casa per buscar refugi a l'estranger. En una terra d'evangelització primerenca, l'església molt antiga de la qual té orígens que es remunten a la predicació apostòlica, els cristians avui esperen [la visita de Francesc](#) com una alenada d'aire fresc. El Papa havia anunciat fa molt de temps la seva voluntat d'anar a l'Iraq per consolar-los, seguint l'única “geopolítica” que el mou, és a dir, mostrar proximitat amb els qui pateixen i afavorir, amb la seva presència, processos de reconciliació, de reconstrucció i pau.

Per aquest motiu, malgrat els riscos associats a la pandèmia i la seguretat, malgrat els atacs recents, Francesc ha mantingut aquesta cita a la seva agenda fins ara, ha decidit no decebre tots els iraquians que l'esperen. El cor del primer viatge internacional, després de quinze mesos de bloqueig forçat per les conseqüències del Covid-19, serà Ur, la ciutat d'on va partir el patriarca Abraham. Una oportunitat per pregar juntament amb els creients d'altres confessions religioses, especialment els musulmans, per redescobrir les raons de la convivència entre germans, per tal de reconstruir un teixit social més enllà de faccions i grups ètnics, i enviar un missatge a l'Orient Mitjà i al món sencer.